

Surran a csendes ház tetején,
fátylat sző a pára,
sápadt fényeket aggat az éj
omló szög-hajára.
Lassul az érzék, dől a világ:
ezer álom terhe.
Árva vonatként, céltalanul
zakatol az elme.
Száguld, útja a semmibe tart
rengő fémsíneken,
hangtalan' illan az árnyak alatt
megbújt éj-színeken.